

er der foruden Tolbagifterne ogsaa Sportel-
væsenet. Der er neppe her i Landet nogen
mere ideseet Skat end Sportelskatten; man
vil see af Finantsudvalgets Betænkning, at de
Skrivelses, der ere blevne sendte fra Ministe-
rierne, gaae ud paa, at det Hensyn, der sætter
sig imod Sportelreformen, er det finantsielle.
Jeg troer ganske vist, at Meget af det, der er
sagt i disse Skrivelser, hvorpaa jeg imidlertid
ikke nærmere skal gaae ind, er aldeles uberet-
tiget, men jeg indrømmer, at der er finant-
sielle Vanskeligheder for at forandre Sportel-
væsenet. Det er altsaa en Grund til, for at
vi maae tage Indkomsskatten. Vi trænge til
den for den finantsielle Reforms Skyld, og
jeg vil saaledes, hvad saa end Resultatet bli-
ver, stemme for Skatten.

Spøenck: Det er omtrent 20 Aar
siden, at jeg som Medlem af det daværende
Generaltoldkammer og Commercecollegium var
med at tage Initiativet til at foreslaae en
Indkomsskat, saavidt vides for første Gang
her i Landet, efter den nhere Tids Principer.
De Forsøg, der ere anstillede i Begyndelsen
af dette Aarhundrede, kunne nemlig betragtes
som ganske mislykkede og kunde i flere Hæn-
seender heller ikke stilles i Klasse med det,
man betegnede som en virkelig Indkomsskat-
ning. Anledningen til, at det daværende Ge-
neraltoldkammer og Commercecollegium tog
dette Initiativ, var den, at man arbejdede paa
at faae Portconsumtionen og Formalingsskif-
ten og hvad dermed stod i Forbindelse af-
skaffet, og det ikke under de daværende finant-
sielle Principer var at vente, at man kunde
faae Finantsbestyrelsen til at gaae ind paa
Ophævelsen af disse uhenigtsmæssige Skatter,
medmindre et Vederlag kunde foreslaaes istedet-
for dem. Denne Sag kom imidlertid ikke til
videre Udvikling, paa Grund af Begivenhederne
i 1848 og de paafølgende Aar. Jeg havde
dernæst den Ære som Finantsminister i Rigs-
dagssamlingen 1850—51 at fremlægge et For-
slag til en Indkomsskatlov. Dette Forslag
blev behandlet meget udførligt og drøftet i et
Udvalg, men kom ikke til endelig Vedtagelse
af forskjellige Grunde, ved hvilke jeg ikke nu
skal opholde mig videre. Jeg skal kun nævne,

at den væsentligste Grund dertil var den, at
det var umuligt at bringe en Lov i denne
Retning til Udførelse i det Aar, hvor man
nærmest behøvede Indtægten af den, og man
indskrænkede sig derfor til at gjentage den tid-
ligere Krigsbeskatning, som havde fundet Sted
i det næstforegaaende Aar. I det paafølgende
Aar vendte Hertugdømmerne efter Revolutio-
nen i 1848, 49 og 50 tilbage igjen under
Kongens Scepter, hvorved Finantsernes Til-
stand blev saaledes forbedret, at det ikke var
nødvendigt at indføre nogen Indkomsskat eller
at træffe Forberedelser til dens snarlige Ind-
førelse. Jeg tillader mig kortelig at fremhæve
dette, for derpaa at gaae over til at udtale
min Ansæelse om Sagen for Dieblirket. Jeg
har atter gennemlæst, hvad der påfereede i den
nævnte Rigsdagsamling, og, skjøndt jeg ved-
kjender mig den Grundsætning, at det er fuld-
kommen værdigt og tilstedeligt for en Stats-
mand og en Rigsdagsmand at forandre sine
Ansæelser om forskjellige selv af de vigtigste
Forhold, særligt Bestatningsforholdene, saa
maa jeg dog tilstaae, at jeg ikke i dette Die-
blirk har fundet mig foranlediget til at gjøre
Brug af denne Tilladelse; jeg maa vedkjende
mig ganske at befinde mig paa samme Stand-
punkt som dengang. Jeg anseer fremdeles en
Indkomsskat for at være hensigtsmæssig her i
Landet, naar der skal være Spørgsmaal om
at paalægge Landet nye Skattebyrder, enten
fordi Underbalancen mellem Statens Udgifter
og Indtægter gjør det nødvendigt, eller fordi
det er hensigtsmæssigt at reformere bestaaende
Skatter, som man ikke kan reformere i den
Udførelse, det maatte findes ønskeligt, med
mindre man har en ny Skatteform at støtte
sig til. Foruden de forskjellige af de bestaaende
Skatte- og Afgiftsforhold, der allerede ere
fremhævede, skal jeg kun endnu fremhæve en
Bestatningsform, som i mine Tanker ikke er
hensigtsmæssig, skjøndt jeg veed, at den vistnok
har det langt overveiende Fleertals Ansæelser
for sig, og det er Bestatningen af Arv. Det
er en meget beqvem Bestatningsmaade, og det
kan synes ganske billigt, at man i det Dieblirk,
en Mand kommer til en ofte uventet Indtægt
efter nærmere eller fjernere Slægtninge, da
tager Noget fra ham; men det kan ikke næg-